

بے کج باز کور خسر کار از پرا کور باشد چون سلاب بے طبل جن میشین شنیدی اگر آه راه تیز رفتی خداوند خداوند جانے خداوند شرق و غرب بوجی جهان اول نبود آخر تو بودی گمے آتش نمی درنگ و پوله وہی ایوب را اندر بلا محمد را شب معراج یک شب یکے را اربابے یک شکر نان خداوند شمس بن لطف بکری زہر قطره ازان کرو لطیفش ز بعد آن مجاب نور دیدی بیدمی نازنینے شاہزادہ چو دید آن نطح اورا چو چرخ چو نفس چون جبل در خون باشد خوشی آخر بگولے یا چونی ازین آتش کہ دماغم قاده است درین دریا و تاریکی و صدمج وجودش بین کہی چون چو گوست ملا و رو رہان خون شو کہ بودی درین خاک تیر ہستی چہ کردی سکاوہی کشتی پیکار گردون زہون طب انسلطون چہ پاشی	ببر و از اتفاق آسمانی پے تھو یک امتحانی گو مرگم در آمد ناگمانے شہنشاہی و شمع رہروانی بہر ج مسدس مقصور خداے فوق و تحت و انوس جانی جهان آخر نماز تو جانی سیان بہر دو شان آتش جہانے کہ باکران کتہ او مسہ پانی ہزارین شہرت و ہلش جانی مگر جہد عالم سید وانی بہر ج مسدس مقصور شدی روحانی بس شیر مردی ازان ہرسم گذشتی چو مردی بجالیش رہ نبردی گرم و سرد چو ہستارہ بانجا طہ مردی بہر ج مسدس مقصور ازین ہوار تا ہوار چو نے زود و لشکر تا تار چو نے تقاند کشتی پربار چو نے مکو دیگر گولے یا چونی بہر ج مسدس مقصور در آتش ان کانون شو کہ بودی بدان ہلا سے گردون شو کہ بودی غلاطون شو فلاطون شو کہ بودی	بود رویت بقبلہ اندران کوی چو دانہ قاصد را دفن کردی اگر عمر خود آسے کشیدے بیاسے جان عشق شمس تبریزی بہر ج مسدس مقصور منزہ پاؤ شاہ بی نظیرے ماند زندہ در عالم خلائق میان سنگ گرمی آفرینی یکے پیچیدے راتحت معسر یکے را گنج بے رنج و ہی تو خمش کن تا توانی شمس تبریزی بہر ج مسدس مقصور کہ از مردی محب ہاے شمارا رسیدی تا بساط صدر آن شہ درون جان شاہان از فراتش ازان بردست و ہنوش سخر وئی بہر ج مسدس مقصور بروز و شب را اندیشہ رست منم جبار تو مارا طیبے منت پرسم اگر تومی نپرسی مکو در گوش شمس الدین تبریزی بہر ج مسدس مقصور درین چون شد چکوہ چید پرسی درین کاہش چو بیماران دقتی ہمان اقبال و دولت بین کہ دیدی	اگر اہل قبلہ بودی در نمانی زوید زود زخت با معانی یقین امروز تو در نظر آنے کہ روح جان پاک عاشقانی خداوند زمین و آسمانی خداوند مکان و لامکانے توحی لایموت حیا و دانی براسے ہر دو شان رورسانی یکے پیچیدے سازی شبانی بناز و نیتش مے پرورانی مگر خود از سوداوارا نے بر آوردی ز جہد جبر کردی مثال لغتہ نامے بخوردی تہ آن رانیت از آفت نوردی ز عشق رومے آن خورشید درو وزان بردست ہنوش روزی بہار از گلشنش تبریزی کرین روز و شب خونخوار چونی بپرس آخر کہ ای بیمار چونی کہاے شیرین شیرین کا چونی کہ ای خورشید خوب ہسرا چونی بدان صحرا و ہامون شو کہ بودی درین تصرف بیچون شو کہ بودی بمسر روز افزون شو کہ بودی ہمان نیت ہمایون شو کہ بودی
--	--	--	--

ر با کن نظم کردن نظم دریا	بدریا در کنون شو که بود	نمیش لے ناطقہ بسیار گویم	همان سیزان موزون شو که بودی
بیشق شمس تبریزی بهالم	هزج مسدس مقصور		همان سمرست مجنون شو که بودی
درین نه طاق مسینای افندی	تونی پنمان و پیدالے افندی	عجب جانے که دواچی عاشقان را	ازان صباے حمرالے افندی
ز بسام اولین مستی قزایم	حریفان بقارای افندی	چه جام آن جلم کزیک جبرند او	دو عالم گشته شیدا ای افندی
ز سهوستان سلیم کرم	بمشق گشته گویا ای افندی	درین تاریکی ظلمات بینی	ز نور خویش پیدالے افندی
نمش تا چند خوابی گفت افسوس	تونی چون صحت گویای افندی	چرا از تو بودم نور و ظلمت	بچشم گشته بینای افندی
چو شمس الدین تبریزی دایم	هزج مسدس مقصور		بجو شد تخت و اعلاے افندی
ولا چون واقف اسرار گشتی	ز جسد کار با بیکار گشتی	همان سودانی حیوان می باش	چند را عاقل شدی بهشیار گشتی
تفکر از برای پرده باش	تو سراسر جهنم گشتی	همان تیب مجنون را نگه دار	که از ترتیب با نیر گشتی
چو تو مستور و عاقل خواستی ش	چرا سر مست در بازار گشتی	نشستن گوشه سودت نزار	چو یار ندان این ره یار گشتی
بصحرار و بدان صحرانکه بوی	درین ویرانه با بیکار گشتی	خراباتی ست در هم سایه تو	که از بویای تو نماز گشتی
بگیر این بوی و می رود جزایا	که چون بوسک ز قار گشتی	کوه قافر و مانند سیرغ	چه یار چند و بوتیمار گشتی
برو در پیشه معنی چو شیرین	چه یار رو به و گفتار گشتی	برو بر بوسه پیراهن پیوست	که چون میخوب ماتم دار گشتی
برو در کس شمس الدین تبریزی	بسی گر جهان بیکار گشتی	بے خود را بنجا موشی تو بنجای	چو زین سان خسته گفتار گشتی
در قیاس کمیان ای یار رفتی	هزج مسدس مقصور		بدو حسرت بسیار رفتی
بسی ز غنا کردی لایه کردی	چه سووات حکم بی ز غنا رفتی	بهر جا چاره جستی حید کردی	ندیده چاره و ناچار رفتی
کنار پر گل در دست چو ماه است	چه شد چون در زمین خار رفتی	ز حلقه دوستان و هم نشینان	میان خاک مور و مار رفتی
چه شد آن بختها و آن سخنها	چه شد عکله که در اسرار رفتی	چه شد دست که دست ناگرفتی	چه شد پیک که در گلزار رفتی
طیبت و خوب مردم وار بودی	در خون خاک مردم خوار رفتی	چه اندیشه که سیکردی و ناگاه	بر او دور نا هموار رفتی
تک بگرست و سرور زنده	دوران ساعت که ندادار رفتی	دل خون شش چه پرسم من چه دانم	گو یار عجب بیدار رفتی
چو رفتی صحبت پاکان گزندی	دیا محروم و یا انکار رفتی	جواب کلمه مشیریت کجاست	نمش کردی و بار گفتار رفتی
ز به داغ و ز به حسرت کز ناگ	سفر کردی مسافر وار رفتی	کجا رفتی که پیدانیت کردت	ز به زخون ز به کین یار رفتی
نمش کن رود لابل بگفتن	هزج مسدس مقصور		ناشد سودا رفتی
دگر باره شمس الدین رسیدی	مرا در حلقه مستان کشیدی	دگر باره شکستی تو پیکار را	بجای پرده با ما پرده بدی
بیای که آهوا ز نافت بدیدت	کزان سرین و نیلوفر خریدی	دگر باره ای خیال نقتانگینت	چو برتر مستان برودیدی

طایفون بازار - سن ۱۳۰۵

همه صوا گل ست و ارغوان ست
 گویای جان و گزند من گویم
 چون خاتونان مصری ای شفق تو
 تو مسلم دل در آن مطبخ که ای تو
 خدایه نذا بقدرت سبب نظیری
 گویای گل که این لطف از که و ای
 تو هم ای پاپی بر جانانده بودی
 چو مال این علم مانده روگیت
 بیایمید بین که نیک نبود
 و لا در روز مسمان فدائی
 درین سه چون در روز پنج به بندی
 نخواهد ماند این پنج زود بفر و سش
 بیاید جان که عذر از عشق خواهد
 بنجده گوید او دستت گفتم
 بکن پر سینه تا شربت بهانم
 و لا را ما چنین زیبا چهرائی

بدان یکدم که بر صحرای میدی
 که اگر شرم جالش ناپیدی
 چو دیدی یوسفم راکت بریدی
 پس دیو از پیشه می شنیدی
 که حسن لانیری بر تنیدی
 نه خا خشک بودی مخلصیدی
 دو انیدت دو اننده دوی
 نه توانی نه عسل که گزیدی
 در آن امید حیدر نامیدی

گویای آسمان ناموس کم کن
 گویم ای بهشته این دم بگوش
 بیدم دوشش کبریتی بست
 نه عیب که دو بار آید لبای
 چنین نور که دهنی شکسته را
 تو هم ای چشم جنس خاک بودی
 دم عیسی و علمش را عدد و سئ
 جهان پید را گفتم جوان شو
 برویوندم از گفتن بسبدم

که از سوای ما و من خمیدی
 که بے اولسته و بے کلیدی
 یقین کردم که دگی می بزیدی
 پر غم عید هر روز تو عیدی
 چنینی را گزافه که گزیدی
 گفتی من چه بینم حسم بیدی
 عجب ای خر بین دعوی بیدی
 بهین نبست جوان تا کی قدیدی
 از آن شکر رقم تو که امیدی
 طعم آسمانی را سزائی
 ترا بے آفتی آبی هواسی
 رخساره که بگل بسیر و نیائی
 خطا کردیم ای ترک خطائی
 که تو زنجور این خوف ورجائی
 که گفتی دست جان لجان فرائی
 چنینی هست و چنینی رعنا چرائی
 چنینی جان و جهان آرا چرائی
 چونیا ما پیه سودا چهرائی
 ثان از دیده چون عفت چرائی
 چرا و پس نه گویا چهرائی
 که تو هم اسم و هم معنی چرائی
 برو که ناز نسیان را نه بسینی

هزج مسدس مقصور

حسرتاران در زجنت بر گشائی
 بیامز از خدا این که خدائی
 که عفو کم کن که جان اعذر خواهی
 که میدانم که توبه دست پائی
 که تا دورا به با خود نیاسی

برون کن خرقه کان زین چارقه است
 برهنه کن تو بسز و جهان دنیا
 درین سه عذر ما به پذیر از عشق
 ترا پر سینه فرموده طیبی
 نمش کردم که شش عشق گوید

هزج مسدس مقصور

چو آب خضر جان افزا چرائی
 چو موس با یه ضیا چرائی
 برین حد شنگ و سر غوغا چرائی
 تو هم علو اسم صبا چرائی
 نوشتش قابل صفا چرائی

گر فتم من که جلای و جانی
 گر فتم من که دنیا و دینی
 چو نور تو گرفت از قاف تا قاف
 از عشق گفت تو با خود بگم
 نمش کردم و لیکن ماند دل

هزج مسدس مقصور

که تا باخوی بر شتت هم نشینی
 توبه چین شو که آینه است چینی
 بستی چشم خود را تا به بسینی

درین زکی و لا تا توبه بسینی
 مشو پنهان که غیرت و کین است
 لب یا سینه می خوانی و لیکن

گرفتم من که الیای و خضر
 گرفتم گنج قمارونی بوزبے
 ز رشک در دست خون دوست زبے
 نزار و چچ حسد هم صبا
 چو طاری جام شمس که درین تیر
 و لا تا ناز که و تاز نیسینی
 و تاز نیسینه نه بینی روی خوبان
 تو زیبا شو که آن آینه زیباست
 ز غوغا پنهان شدی سر کشیدی

سج شمس تبریز کے نگار
 قنادی
 نہادی سرکہ پلے من بوسی
 بدان لبہا کہ بوسے گل گزشت
 تو آن خاکی کہ زحق لطف درو
 زبے نمنانہ وساقی زبے
 چه مشق ست ایچ چو در این چه سست
 سماع میر و در مجلس ما
 در نینا بے کتے کشا دیم
 چه مولانا برقص آید زمستی
 ز مجوران نیمجویی نشانی
 درین خشکی حیران بیانند
 کہ بشم من کہ مانم بانم
 مرا گوی نمش کن تو بہ کردی
 نجاشی بہ از غنہی نباشم
 رخ چون ارغوانش آن کند آن
 عجب مرغابی آمد جان عاشق
 ز عشق شمس دین این طرف بد
 پے بندش رسید این دل تعجب
 درین سوزش مر اشدت ہم
 ز بند شکرش مر عود جان را
 اگر لطافت شمس الدین تبریز
 بعد ایچ کہ از بس بخت او
 لیاے خاک تبریز از لطف
 ز شمس الدین دل بس دور دوری

ہرج مسدس مقصور	
دو چشم خویش سے گل کشادی	ز شرم روی با گل ز تو گرفت
بسیابی بوسہ گل را بوسہ دادی	برائے دفع بولیش این لبہا
بسیابی بوسہ گر چه اوستادی	کجا بروم این لب ز تو ای خاک
ہرج مسدس مقصور	
زبے پیانہ ور طبل پیانے	شہرا بزم پیور و جانم ز بلے
چه سوزست این کہ میوزورگ و پی	چه شاہست اینچین همان رسیدہ
کہ ذوقش میگذشت آسمان طے	شراب و شاہد و شمع ست مجلس
صلاوردہ ایا ساقی گو کے	درین دریا کے توحیدش شد کم
برقص آید موجودات باوے	نہ مولانا ست این بگرد افشان
ہرج مسدس مقصور	
بیایے بحر آب زندگانے	برون آب ما ہی چند سپید
ترا خوامم کہ در عالم جانانی	نہرا ران جان ماہم ترا ز ما
کہ گبزاری طریق بے زبانی	نجاک پائے تو با خود نمود
نہ مانے اندر خم نہانے	شراب عشق جو شان تر شراست
کہ صد خم شراب ارغوانی	وگر وصف لب ت دارم و لیکن
کہ آرد ز آب قاتل رغانی	ز آتش یافت تشنہ ذوق آتش
ہرج مسدس مقصور	
ندارم لایق قصرتش کہتے	ز بہر دفع چشم از حسن آن قصر
بنورش ہنچا کہ عود قوتے	زمانے سید ہا این عشق و عود
ز صد سوزش نمی باشد گزندی	ولیک از بہر چشم حاسدان
درین حالت نظر با گلے	حسود و ناسود ما شکستی
ز حسرت عقل بنا پیش کہتے	اگر نے خویش دیدی عقل جیتا
ہرج مسدس مقصور	
ز دوری کوی ہچون لعل صوری	چو بودت می نگیرد در غم و

بیابن شین وے کہ تازینے
 ز گل و گشتی اینجا سز ہادی
 ایچ ما لم نجاکت من ز شادی
 ولی فتنہ توئی گل ز تو ز اوے
 تو زوی و مریدی و مرادے
 کہ حردم میگذر صد مرادے
 چه ماہست اینچین تانبہ ہے
 نوائے ارغنون و نالے
 نہ بی وی میتوان بودن نہ باوی
 حقیقت شمس تبریز است باو
 کجا شد آن وفا و مہربانی
 جگہ کیم من نمیدانم تو دانے
 خدا کے تو کہ جان جان جانی
 زمستی و شراب سرگرائی
 کہ این یک دم بود آن جاودانی
 وہاں تو لبوزدگر بخوانے
 کند آتش آتش زرد بافے
 کران بندم کشایش بود چتے
 درون مجرم ہچون سپیدے
 زمانی صبر فرماید سپیدے
 نمایم خویش را چون مستی
 بیرویمان ہجران لبے
 ز لطف شاہ اورا بریزدے
 پوشان جرم عقل خود ہستے
 تو یوی گر چه خود مانند حوی

طلح ز بگشتی و مال - کنع طلا دور - کنع

ایا خسار حسرت آرد نور
 ایای دل تو پیش آن سلیمان
 دل من همچو موسی کلیم است
 ازین بس چون شکار شیر گشتی
 بنا کرد و لوله زرشک بر آید
 چو رفتی هر دو دست از عقل تو شو
 ز شمس الدین کی خنجر بیاری
 ازان جام که کار عاشقان را
 سیاهای بسیار و فرایم
 هر آن کس که سر بر او بندیش
 ز شمس الدین به بین و خدائی
 در آن دریا دل بسط و عجاب
 در آن باد صبا اجزای عاشق
 قدشان هم ازان دریای صافی
 ز سه دریا ز سه موج زری فر
 ز پر و بال شان آفاق روشن
 ز شمس الدین بود جازا شکر
 کزان مستی بد و نهی عالم
 بر اسپ شمس بن جام سوار
 صاحب دست سرگردان چو دره
 کزان نرزه اگر سپید بیابد
 همه دیدی ولیک از عشق تبریز
 ز شمس الدین بیاباری ساقی
 ز جام شمس درین دور گشتی
 بگشایدین آن میگرددی من

عینین باشم که من گویم که نوری
 میان بسته بخت همچو موری
 دیاتب بیز تو مانند طور سے
 فراغت یافته از روز و روزی
 ز شکر و شور زرشک تو شوی

ولیکن نور را چون رخ نسائی
 چو دیدم روی او را نفتم این کسیت
 که او شیر حقی است اندر شکار سے
 بغلت هست خفته بے خبر تو
 می تو زرشک میگویند بخت سه

هزج مسدس مقصور

نشانی شان زهرش کرباری
 کند از حسن چون زرباری
 بر سه اولی بیاری
 و راز پاس سر به پیشم سر بیاری

و گرنی مستی این فتنه بار
 ازان حسر شود چون سید
 ازان پس پیش تخت بخت عاشق
 اگر چون سید نبود است عشق

هزج مسدس مقصور

ضیاء کم کند دروے ضیاء
 کشاده بین تو سپهر عطانی
 چنان که از خضر است چرانے
 زهی جان بخش و انوار رضائی
 ز برق و تابش و لمع صفائی

ز بهر نازکی جانسار
 همیروید نقش خوب حوی
 بر سینه بلب ساحل زان نم
 گسے پران شده طائوس جانما
 سو شکر می بر ندایشان

هزج مسدس مقصور

مژدگان بود او را عنز بے
 گرفته بخت مر جان راز کابے
 پیش چهره آن آفتابے
 شود خون سرو اندر عین و شابی

به پیش جان او حاوس دست
 شده حامل ازان بے صفائی
 کند آن آفتاب از غایت لطف
 به بینی مرگ را آنجا چو زردے

هزج مسدس مقصور

بگردان جام چون ناری توساقی
 به بین بهر انواری توساقی
 بیارای تازه اقرار توساقی

بکن بیدار از عیش خفته
 ز مستی بر میان بینی زارے
 نشانی بند شکاری زده هرج

در آن نور با تو عید و سوری
 و لم از ندره آن گفت که کوری
 تو مقبل بوده کور تو کوری سے
 ز بر سایه اس اندر حضور
 ای بسیار ازان سو بوزی
 که از عقل و خرد زان پس تو عبوری
 ازان جام می حسر بیاری
 بر سه آن سید و زرباری
 قباد و خسرو و خنجر بیاری
 اگر ما هست چون چنبر بیاری
 که بچوشد به ریلے بقائی
 نجارش میکند هر دم صباتی
 همی زاید ز نم ترک خطائی
 شقایقها و گلکے سمائی
 در آن ساحل چو مرغ خان هوائی
 ز بهر شکر و حسد با وفائی
 کز و جانست مرست خرابے
 در آن مستی بود همچون ربابے
 روانها بر مثال آن سحابے
 کرمیانه بجان او خطابے
 در آویران ز دای از طبابے
 ز جانست کم نشد خود منظر ابے
 بخوابان عقل بیداری توساقی
 به بندید ز نازکے توساقی
 اگر دگریش شلوارے توساقی

حسرت - نغمه

<p>سیان خوب رویان مست آتے پہنچی بس عجاہیہاے وکشی تو دستے بردلی خود نہ کہ تازان زہے دریا نہ ہے بح جاتی</p>	<p>از ایشان یابی اسرار توستاتی بدیدہ مست ہمشیا راتعی ساتی بہ پردل و ہشش و ارا توی ساتی</p>	<p>ہمہ روزان سنکر را ازین راہ دران خوبی نہ پہنچی حرق گشتہ توستاتی گشتہ لیکن سو تہر نہ</p>	<p>تاسے پردہ ہر واری تھساتی پیاسے پہچو گلنار اسے توستاتی بران شاہ جہان و ارای توستاتی زہے حسن و جمال و نوزانے</p>
<p>ہر ج مسدس مقصور</p>			
<p>ز تو بانم براتے تو ہست از رنج و لیکن سہ عشقش شکرستان زہر لبت بوئے رسیدہ خداوند شمس دین دریا جان بخش اگر تبریز دار و حبیہ زو بخش حاجی</p>	<p>یکہ شمعے فرستادش براتے نخلستان و جوہاے فراتے تو درویشی زان عکس نکاتے تو شورستان درین دولت حیوتے</p>	<p>ز تندی عشق او آہن چرموم ہست شکر لب مد زخان جام کعبت دوران شطرنج اگر بردی تو شاہی بہ شہ ہے لطیفہ بظہیر</p>	<p>زہے عشق حرون تنہ دعائی تو می گوہر کر اخواسے کہ ہانے و سہ کو نخت پیمان ہچو مانتے کہ مجموع ست ازو جانے شنائی چہ نقصانے بود از گنہا ستے ز روے فخر بر فرقتش تو حاجی</p>
<p>ہر ج مسدس مقصور</p>			
<p>نما و سر تسلیم و اطاعت خداوند شمس دنیا این قدسیت ایا تبریز بستان باغ جانہا دران بازار گر تو ہست بوئے ز شاہ و باست ملک نامرادی جان سو جہان گر گوش داری ہمسگو یبسا الم او بہ سو گند بہ یدم عشق خونے رانت اوہ خداوند شمس دین آرز چو نوری کہ تو خوریز جملہ عاشقانے</p>	<p>زہے محتاج باقبال غلط جی پیشیت از دل و جان ہر حاجی باہ و جاہ فرست ہست حاجی کہ فرمان توئی بر جان حاجی</p>	<p>مہر آن سہ کو نر و ناید کیوان توئی نور جہان جان کہ نورت ہمہ جاننا با قطاع مخالفت مزاج دل اگر چون ہفت گردو</p>	<p>نہ از خورشید ماہی و سہ اجی کہ بعضے عشرہ و بعضے خرابے ترا شہاے تو گر بدست حاجی زہے ہر پوے سغرا بے رواجی بحد و شکر او می صد عیادی از ان سنی کہ دیدند شیشاوی ہمہ بازار مہر و بیان کشاوی ازو سوزند در نار و او سے چون بدہ عیب ناک اندر مرادی تو نیزک دل چین برباد و ادی بد و گفتم طوے ہست کوئی مہین بد ہیج را ورنہ تو غولے بود از مصلحت نہ از بی اصولے گے شاہی کند گاہی رسولی کہ تو بیچند از وحہ شمولے</p>
<p>ہر ج مسدس مقصور</p>			
<p>زہر خردی ہلست آن منمولے شخوردان بازی من چشمکین ش گنہم عین انکار تو بر من محلے گر گوید مرد کامل تباہیات تو او در بختد</p>	<p>کہ او حق ہست احسان را و بادی چہ چاوشان خواندش منادی کہ تا زادی چین روئے زادی نجاک و خون بختم چون فتادی در شتہ یا پری آتش زادی</p>	<p>گرا احسان راز بان با شد بگردو دمان آفرینش بازماندہ یکے چہ نہان شو تا گردو گنہم دیدہ ام چہ سیکر کہ صدام بہ تبریز آولا از ہر عشقش</p>	<p>بھاد و شکر او می صد عیادی از ان سنی کہ دیدند شیشاوی ہمہ بازار مہر و بیان کشاوی ازو سوزند در نار و او سے چون بدہ عیب ناک اندر مرادی تو نیزک دل چین برباد و ادی بد و گفتم طوے ہست کوئی مہین بد ہیج را ورنہ تو غولے بود از مصلحت نہ از بی اصولے گے شاہی کند گاہی رسولی کہ تو بیچند از وحہ شمولے</p>
<p>ہر ج مسدس مقصور</p>			
<p>ملوش کن خدایا از ملولے مرا کفائش دیوانہ لولے نہ بد دیدن بود با بے حصولی تو عین حال دانش اچھی لولی کہ تو ہستی فضولے او بھولی</p>	<p>بقاصد تانیا شور و بخت گد گوید ہیکل پس بد مرد این راہ مرا گفت و تناقضہاے بیبا گے درو گے دانند کہ بد و زو زخو مسکر در و از خود برون آ</p>	<p>بقاصد تانیا شور و بخت گد گوید ہیکل پس بد مرد این راہ مرا گفت و تناقضہاے بیبا گے درو گے دانند کہ بد و زو زخو مسکر در و از خود برون آ</p>	<p>بھاد و شکر او می صد عیادی از ان سنی کہ دیدند شیشاوی ہمہ بازار مہر و بیان کشاوی ازو سوزند در نار و او سے چون بدہ عیب ناک اندر مرادی تو نیزک دل چین برباد و ادی بد و گفتم طوے ہست کوئی مہین بد ہیج را ورنہ تو غولے بود از مصلحت نہ از بی اصولے گے شاہی کند گاہی رسولی کہ تو بیچند از وحہ شمولے</p>

خدا دران کیم کہ تو جان من صبح خدا را - نہ

بھاد

<p>دوبارہ لا تقویٰ لا تقویٰ ز چشمہ زندگی جو شہ آبے لگوئی نالائے راجو ابے چین بیدار باشد مست خواب بدہ جانے تو بارے خزانے کہ بوسے شمس تیرہی بیانی</p>	<p>ہرج مسدس مقصور کہ آورو آن پری روزنگ بگر جرای سہ مجلس شنگ پر فن فی چشم زین چشمک گوئی ای ساقی با صحاب معادت</p>	<p>ہرج مسدس مقصور بگردان زود تر ساقی شرابے کہ مجلس پر شد از بے کبابے شود در حال او در خوشی کبابے چو آن سرور بر اندازد نقابے</p>	<p>خوش ای نفس ہم بار سے گویم سبک نیوازی مطرب رہا ہے چہ آتش زونہان و سبر بہا دل سنگین کہ یا برباب آن چشم گدازد ہر دو عالم آب گسیرو قدم تا فرق پردازند این سے سلام ملک کے مقصود ہستی بدور آن تو نسخ ست همیشه ہلاکے یوسف خوبان صبر آ منم لولی و سزنا خوش نوازم بے گوئی گوا سے صورت عشق خوش کین عشق خود و محبوب شست سولے دارم سے خواجہ خدائی مثال لائق آن رو سے خوبت تو صد سالہ را از چونی گذشتی ہمہ میل دلش معشوق گشتی ہی بھی بعد گون چشم مارا ہمان یک چیز کہ مار سائی گے نیے ست و گاہی خون تہ سولے چند دارم از تو حل کن چو از اول توئی آخر توئی ہم خوش کردم ازین گفتار ای اول شنیدم من کہ چاکر راستووی یکے آہن بدم بے قدر و قیمت دلاگر سوختی چون عود و بودہ</p>
<p>توئی بت واجب آیت پرستی ہمہ مغنم جو در مغنم شستی رسن سخت کز چہرہ جہستی تودہ نان چون دکانہار پرستی بلے مفسر و آرد پرستی نہ لیسے گنبد و نہ فاطمستی</p>	<p>ہرج مسدس مقصور توئی می و جب آید باد خور دن بیالشنو حدیث پرست کندہ بکلیے پیر حنج چہر شستی بدہ بوسہ مخاسے از چشم لب بلے تو بر آرد مان بیال</p>	<p>ہرج مسدس مقصور حسم از آفا ز روز امر و زشتی بگردان آن سبوتا دودستی ز قہر چہ جہل اندر شستی بن شکر نیم و چون شکستی کہ سلطان بی شاہ الستی</p>	<p>ہرج مسدس مقصور کہ امروز اینچنین شیرین چرائی بے شبہ از حق کردم گدائی میان مویہا سے کبائی بتسلیم درضا و مر تصنائی بعد صورت جہانے رانائی گے بخشی درختے کہ عصائی گے لیل ست و گے صبح صبائی کہ مشکہا سے مارا مرتجائی ز کہ دانم و فا و بوجو فائی</p>
<p>کہ باشد کہ گویم ماہ روستے رہا کن این ہمہ با ما تو چو نے ہوا سے خویشتن را سبر بریدے ازین ہمہ در گذشتم چونی امی جان زمانے صورت زندان و چاک بدست تست بو قلمون چہ پیزند بدین خوف و رجاسے منعقد شد سوال اول آنستے سخن دان دوم آنستے ای آن کت دوم نیست</p>	<p>ہرج مسدس مقصور کہ با شد کہ گویم ماہ روستے رہا کن این ہمہ با ما تو چو نے ہوا سے خویشتن را سبر بریدے ازین ہمہ در گذشتم چونی امی جان زمانے صورت زندان و چاک بدست تست بو قلمون چہ پیزند بدین خوف و رجاسے منعقد شد سوال اول آنستے سخن دان دوم آنستے ای آن کت دوم نیست</p>	<p>ہرج مسدس مقصور کہ با شد کہ گویم ماہ روستے رہا کن این ہمہ با ما تو چو نے ہوا سے خویشتن را سبر بریدے ازین ہمہ در گذشتم چونی امی جان زمانے صورت زندان و چاک بدست تست بو قلمون چہ پیزند بدین خوف و رجاسے منعقد شد سوال اول آنستے سخن دان دوم آنستے ای آن کت دوم نیست</p>	<p>ہرج مسدس مقصور کہ با شد کہ گویم ماہ روستے رہا کن این ہمہ با ما تو چو نے ہوا سے خویشتن را سبر بریدے ازین ہمہ در گذشتم چونی امی جان زمانے صورت زندان و چاک بدست تست بو قلمون چہ پیزند بدین خوف و رجاسے منعقد شد سوال اول آنستے سخن دان دوم آنستے ای آن کت دوم نیست</p>
<p>کہ می آید بگو شش دل صدائے بر حمت برک کا ہے را بودی کہ ہم نوحی و ہم کشتی جودی برون پنج حس را ہم کشودی</p>	<p>ہرج مسدس مقصور تو جان بھسل و جان کہربانے ز طوفان فنا ام و خریدے بزیر سایہ اقبال خفتم</p>	<p>ہرج مسدس مقصور کہ با شتم من تو لطف خود نمودی تو ام آئینہ کردی و زد و دوے و گر خامی بسوز کنون کہ عودی</p>	<p>ہرج مسدس مقصور کہ با شد کہ گویم ماہ روستے رہا کن این ہمہ با ما تو چو نے ہوا سے خویشتن را سبر بریدے ازین ہمہ در گذشتم چونی امی جان زمانے صورت زندان و چاک بدست تست بو قلمون چہ پیزند بدین خوف و رجاسے منعقد شد سوال اول آنستے سخن دان دوم آنستے ای آن کت دوم نیست</p>

بران سے بے پروا پادشاہی سر
 برون از خطہ چرخ کبودش
 ازین شہدے کہ صد کونیشین از
 غمش کردم کہ صد ناگفت را
 ملامت صوفیان مروزیاری
 صلا کوشش بہت در اشد
 صلا گرفت ہر گوشے و ہوشے
 دران میدان کہ دیاری نگشت
 میان شورہ خاک نفس بندوے
 چنان در کسب رستی غمق کز
 دین ستان کجا وہی رسید
 و لیکن چون بزمی گشت پیش
 ملامت آں حیوان از لوائے
 ہر جانے ز سود سے تو دلیست
 چین می کن کہ تا باد چین باد
 چو کا ہے جز باد می جنب
 و لیک اسرار خود با تو گویند
 غیری تو کہ می لطفت دارے
 نشاید عشقان اہوشیاری
 صراحی از خون گریم پیش
 چہ حیلہ سازم لے ساقی بجلد
 برون و اندون جز جام نیست
 قدیت العشق ما حسی ہواہ
 آیا بدر التمام اظہار علینا
 بیاد رفت پیش شمس تبریز

بشرق غریب باید شد بزودی
 رہید و جان ز کوری و کبودے
 بجز و نسل بین چہینہ زودی
 بدیدم من کہ دیدی و شنیدی

وران رہ نیست جان را اختیار
 چہ میگرسے پر خندگان رود
 نہ گیری و در شکت و نہ پیر است
 بشہد شمس تبریزی آفتی

ہزج مدس مقصور

ز قعر بیداشد غبارے
 ز بہوشے مطلق گوشوارے
 ہر گوشہ است روحانی سواری
 ہر سوسے درختے جو سباری
 کہ دل در عشق خوبی خوش غباری
 کزین سستی نماند از خارے
 بوہم آہ کروستہ سواری

صلا کین غنہ ااموز پر شد
 صلا کہ ساعتی و گیر پیالی
 چو ہینم اندرین آتش و آید
 تو اندر باغما دیدی کہ گسید
 ازین ستان نوشی ہای ہونے
 بصد عالم بچند از جلاست
 وہان بر بند کہ انجا کف نیست

ہزج مدس مقصور

گر آئی تو کجائی تو چہ جانی
 پریشان دل بجایے من چہ
 کجا جنب بد جانے بے ہوائے
 نشاید گفت سر جز نا نزلے

بیاسے جان مارا زندگانے
 بچند شاخ و برگے جز ہاوسے
 ہمہ اجزای عالم عاشقانند
 چرا خوران چہ شان ہم چرا خور

ہزج مدس مقصور

ز ہشیان نیاید بیچاری
 بچو شمش چو بے دہی لاری
 کہ حیلہ آفرین حیلہ کاری
 و لیک در سخن نیست جاری
 قطعے ہواہ اختیارے
 بحق العشق استماع لاری

مرا کیدم چو ساقی کم دہے
 کہ از اندیشہ بیزرم دہے
 بخت ہر دم بیرون فرستی
 ففی بانیعے نہ اسناع
 فلا تفتن با ساقی بہنو
 و ختصنی من الذی استکر

ہزج مدس مقصور

نہ تر ساقست آنسوئی جو ہے
 چہ می پانی ہما خبارو کہ بودے
 دران رہ کم گشتی کے زودی
 خوشاگر شاخ ہجران درودی
 سماع ست و نشاد و پیش آری
 زبوسے وصل جان سپاری
 زمشرق تا مغرب ہوشیاری
 کہ تا ہنتم فلک دار و شہارے
 درختے مرد درختے راکساری
 درین خوبان نہ بینی گوشوارے
 چین سلطان و اعظم شہر پارے
 کہ بشتا سد سواری از غباری
 ہمیکرد آن مرا چون آسپاری
 بیاسے چشم مارا روشنائی
 نبرد برگ کہ بے کھربانے
 و ہر جزو جان ست بقانے
 ز کاسہ خان شیرین کہ خدائے
 و لیکن دور شو چون ہوشیاری
 نگبیرم دامن اورا ہزارے
 مرا تا کہ بانڈیش سپاری
 کہ بس باغیچے و نیک کاری
 و لاکسیرین من ہذا الدیارے
 و اسکرینی چاسات کپاری
 فلا ادرے یمنی من یاری
 روان و صافی و سران مانی

تقدیرین دل پیشق پاوشای
 چو برادر و سنش و چسانم
 قیامت بس تن چشم سپاهش
 زمین تا آسمان آتش گرفته
 بهر جا ہے از ان چھا و رفتم
 کجا پیشد عمد و پیمانے که کردی
 گفتمی کیک دل و مردانه پاشم
 چسرا باید که با چون من گدائی
 چون سر که فرو شمشه پیش شکر
 نباشد راه را عار او چون کرد
 پاپے جام شمس الدین تبریز
 کسے کورا بود و طبع مستی
 زبان بز خویش را و دیگران را
 ازین اخوان بریدی چو یوسف
 نذار و مهره مهر از چه کشتی
 اگر چه شیر گیری ترک او کن
 کسے کورا بود خلق خدائے
 بروز سے بیچ نوبت بر در او
 زمین خود کے تو از بند کردن
 دوران منزل چه طاعت پاوارو
 بجان رستی و صدق گوید
 خداوند خداوندان سہار
 قدر بجان شمس الدین تبریز
 کہ دست جان او چندان دراز است
 نمود اشم حسد اشم حسدا

و دو عالم را از لطف او پنا ہے
 برنت آن با سے و ہویم اندا ہی
 پوشانید جانم را سیا ہے
 اگر نہ مژده دادی گاہ گاہ ہے

اگر لطفش نماید رخ آتش
 اگر حسش نماید بر سر خاک
 ز رخ آہبہ او شکر چو زہری
 چو مہر پوست آید از خیالش

ہرج مسدس مقصود

کجا شد عمد و سو گندے که خوردی
 بجان جسد موان بہ عروسے
 چو تو شہ ہندشگی سیر و نبروی
 بغیر از چون بشیرینی تو خوردی
 کہ نہ را عار ہو و رنگ زردی

گفتمی چسرخ تا گردان بود گرد
 اگر گوئی مرا من جور کردم
 میان ما و تو سر کنگبین است
 منم خاک چو خاکے باد یا بد
 شہاب آتش ما ز نہ پاوا

ہرج مسدس مقصود

تخو از چھکس را متد رستی
 نباشد چون حسد در جملہ
 عزیز معروضے از گرگ رستی
 نذار و دل دل اندروی لچہ ہتی
 نہ آن شیر است کش گیری ہتی

مدہ دامن سپت آن حسودان
 ہلا بشکن دل و داح حسودان
 اگر عاسد و پاپیت را بوس
 اگر در صحن تقوی راہ یا بے
 چو گشتی مست جام شمس تبریز

ہرج مسدس مقصود

ہے گویتد کوس کسب یائی
 ہر آنکس را کہ در چشم شد سمائے
 کہ جان نبشت کند
 خیانت با کہ کردی با وفائے
 بجایان را بھی نبشتد ہمائے
 کہ جانم را با د از و سے جدائے
 کہ عقل کل کند یا وہ کیائے
 بما اور دالے خلاق البائے

اگر افتد بینا با لک این کوس
 عنایت چمن زیزوان با پرید
 ہوا سے عشق او تا گاہ آید
 اگر تو از دل و جان دوست وار
 ترا گر وید رویش زرق باش
 جدائی تن مرا خود بند کردوست
 ہزاران شکر ایزد را کہ جانم
 من النور المبدد او کل نور

ز آتش با یرون روید گیا ہے
 زہر خاک کے نماید سر من ہے
 ز خون خونین شدہ ہر خاک ہے
 کہ ہر یک از من بر طرف چاہے
 چو پوست زان چہ افتم من بچاہے
 ازین سر گشتہ ز لبریز کردے
 بیان کردم کہ چس ازین تو کردی
 زمین سر کہ در تو شکر خوردی
 تو عذرش نہ گو منضے کردی
 چو القاب شہاب سہروردی
 بنوش از عارت عرفان و درو
 کہ ایشان ہی کشندت سو پتے
 و گردن پشت بخت خود شکستی
 بیاطن سینہ ز خنجر دوستی
 ز حاسد و ز حسد جاوید رستی
 ز رنگ ہر دو عالم با ز رستی
 از او یا بند جانے بقائی
 بیانہ جسدگان از خود دانی
 چہ غم گر تو بطاعت کت آئی
 ترا بر ہاندا و از آن ہوا سے
 کسے کو گو ہر شش نبود ہائے
 بصد لایہ بہشت اندر نیائے
 ہم از و سے چشم میدارم ربائی
 بعشق چشم او داور و وائے
 من کسے کورا ہے جھائے

و انکسی تا از خود شہید دل کم حکم را از آتش سردی

علا بستی - ۱۰۲۱

نور نورانی - ۱۰۲۱

و آبا حشم من لا سر رفعتا
 طلب منی بشیر الوصل یوما
 وجار الصدور شمس الدین یوما
 علمت بائدا رجال عشقته
 فما شال عنایتہ سجور
 کراہین زہرہ و یارہست گوئے
 ترا چشم مسالے احوال آمد
 تو آب روشن بیرون ز چشمہ
 بیباستان وحدت آسے کا بنا
 الا ای شمس الدین بکرم عیان شہ
 کرم دیوانہ و احکا خواہے
 ہزاران بار در دیا سے پر خون
 ہمہ کلار عالم در اول من
 دلم را از سیر روی خلقان
 خد لوند شمس دین باز اگر گشتہ
 کجا شد عہد و پیمان را چہ کردی
 چرا کابل شدی در عشق بازی
 ترا با من نہ عہد بود از اول
 کریمیا تو گلی با جسدت نہ
 عزیزا تو بہستان آن درختہ
 تو خاک کو وحدت کان لعل
 چہ کم کردی ز جاہت گرج پستہ
 درین تلخ ہزاران جان جوہست
 سہنہ از بہر آن باشد کہ سوزد
 بجایند اسے شہیدان غلے

و تجا حشم بہائل البلائین
 قباد الروح از عمت قبائے
 فکرم سیدے بالافتقائے
 تمانت دولتہ فی الامتائے
 غسریق منہ یعنی واشتغائی

و احیا ہم بروح عاشقے
 بقیت من فضا یعصم مراد
 و اتانے علامات تعشق
 فلا خلا خلا علیما
 معانے روحنا مار زلال

نہج مسدس مقصور

خیالت زان کند با تو دور وے
 نداری جنبے تا در سبوںے
 یک آئینہ است چو گمان تو گوئی

تو پشت آئینہ دیدی ہمہ عسر
 سب بولیکن ترس نیک لب جو
 چو گوئی گرد در میدان وحدت

نہج مسدس مقصور

ورم رنجور زار و زار خواہے
 شدہ غرقاب و پس ہر یار خواہی
 شن در ہر تو چون غار حوا
 اگر مے خستہ و افکار خواہے
 بکن نظارہ گرفتار خواہے

ورم از عشق خود در ہر دو عالم
 شدہ پر آتش بر جان بندہ
 ہمہ یاران مارا در غم ما
 شد بہت امین جہلاندر فرقت تو
 شدم من خاک رہ خاک تبسیر

نہج مسدس مقصور

سبک روحی مرغان را چہ کردے
 بیابنشین بگو آن را چہ کردی

نشاط عاشقان گنجی ست نہمان
 چنین ابرے پیش با چہ پستے

نہج مسدس مقصور

کہ چون دیدم ترا خیم کبک
 عقیق و سیم مارا کے پس
 کہ چونی و فراتم در دست
 ہمین تولے دل پر خون کہ چک
 و لایسوز و لب را سپک

تو بر اوج فلک نہ انگو نہ ماسے
 چو حلقہ سینہ نم ہر درت من
 من آنم کہ فراتم مستندم
 بیای زلف چو کان حکم واری
 بیای جام عشق شمس تبریز

نہج مسدس مقصور

طلیق من چو مات الزبائے
 و او صفا تفلت بالہائے
 دوام سرمدی تی بقائے
 خداک جمع طمے و نجائے
 و بالالف ناط مانخ بالدمائے
 اگر کوید او توئی سبے شک تو ادوی

بر ویش دگر تو طسوق اوئے
 چو در جو آمدی مطسوق تو جوئے
 چو گشتے ہجو گو دیگر چہ گوئے
 کہ در عشقت سے وارم چو گوئی

مسطس گشتہ پیکار خواہے
 حواس پنج دار کان چار خواہے
 شدہ ہزار و یا انکار خواہے
 وزین افزون اگر انظار خواہی
 بکن منیہ ام ارے باز خواہی
 امانت ہی چون جان را چہ کردی

چہ کردنی گنج نہان را چہ کردی
 چنان خورشید خندان را چہ کردی
 کہ چون نبی مرا چون گل سبکے

کہ بر پائے کواکب را چہ کردی
 چہ چارہ چون تو بر بام بلبلے
 تو انی کہ خلاص مستبکے
 کہ چون گویم درین میدان بگندی
 کہ در و کہند را تو سود مستبکے
 بلا جویان دشت کر بلائے

۱۰

<p>کجا بندای سبک روحان چون جان کجا بندای ز روزندان گشته کفت در ریاست صورت های عالم بر آئے شمس تبریزی شرف</p>	<p>چو از اصحاب و از یاران مانی کجا بندای لولے بے نوائے ز کف بگذرا اگر اهل صفائے</p>	<p>کجا بندای شمس ان آسمانے دوران بسندید کین عالم کف اوست دل کف کرد کاین نقش سخن ش</p>	<p>بد نیست فلک را در کشائی زمانے پیش آرید آشنائی بہل نقش و بہل روگر زمانے</p>
<p>ہرج مسدس مقصور</p>			
<p>نم غانی و غسر قدہ در ثبوتے وجود ظاہر م تا چہ پختے ز عجب قصہ جان لوت غلام دلہم راست بی این قوت ظاہر</p>	<p>بدریا ہلے لایوتے کہ جلس باست اندر برگشتے بمالیدہ چو جلا وان بروتے زیاقوت لب معشوق قوتے</p>	<p>مگر من یوسم در قمر چاہے حقیر م من لیکن نفی تہیے نخواہم قوت بیرونی کہ مارا دل و عشق ست صدیق و محمد</p>	<p>کہ اصل وصل وصل بہرہائی مگر من یوسم در لیلن جوتی کہ گرد دور بدر از بجزہ قوتی در و ن جان و دل رو سید توتی</p>
<p>ہرج مسدس مقصور</p>			
<p>سج روح در گہوارہ تن خمش با شمس سخن بے حرف گویم مرا دل گشت شیدا ہی افسے</p>	<p>ز روح قدس باید لوت و پوتے کہ اصل ہر سخن آمد سکوتے</p>	<p>درون مسجد اسرار وارو ہزاران زین ہست شمس تبریزی</p>	<p>سجود بود لعجب نام و قنوتے نیز زو پیش بندہ ترہ توتے کجا رفتی از بجائے افسے</p>
<p>ہرج مسدس مقصور</p>			
<p>مگر تو عقل بودی کر پے روح زہر برگ و شجر و صفت شنیدیم صباح لہنس زو بہل کجائی</p>	<p>شدی براوج اعلا ہی افسے کہ میگفت تند گو یالے افسے ز گل کرد دست غوغای افسے</p>	<p>بیدیم سایہ ات را فدیم مسلسل جہد مشکین تو دیدیم خمش کن شمس تبریزی کہ افسے</p>	<p>بیان نور آسمانے افسے شدم مجنون و شیدا افسے شدم اموات احیائی افسے مرا گشت تہ سے آرد بخاری</p>
<p>ہرج مسدس مقصور</p>			
<p>ملا در سپر رخ اور دست ماہی جہانے چون غبارا و دور انگخت حیائے چون شرار ان شہ فروخت</p>	<p>مرا بے یار گردانید یارے کہ پنهان شد کہ بادی در عیارے کہ پنهان شد چو شور در شہارے</p>	<p>چو تارے کشتم از آواز چنگے دلہم گوید کہ ساقی را تو می گو جمال گلستان آن کس بر آراے</p>	<p>نوازش فاش و پیدہ پیت تاری کہ جانم مست آن ساقی است بدرے کہ پنهان شد چو گل در جان عارے بدست بواجب آئینہ داری</p>
<p>ہرج مسدس مقصور</p>			
<p>مرا گرفت روحانی نگارے زبان بر غاست ز آتشهای عشق گسست آن کرہ تند دل من</p>	<p>کنارے و کنارے و کنارے بخارے و بخارے و بخارے فسارے و فسارے و فسارے</p>	<p>بز و با من میان راہ تنگی مبادا ہیچ دل را زین چنین عشق ہنادہ بر سرش افسار سودا</p>	<p>دو چارے و دو چارے و دو چارے قرارے و قرارے و قرارے غبارے و غبارے و غبارے خمارے و خمارے و خمارے</p>
<p>ہرج مسدس مقصور</p>			
<p>مبارک با و بر ماہین عروسے ہم از برگ و ہمس از میوہ ممتع</p>	<p>خجستہ با و ہر جاہین عروسے مثال خسل خسراہین عروسے</p>	<p>چو شیر و چون شکر با و ہمیشہ چو حوران بہشتی با و خندان</p>	<p>چو صہب با و چو حلواہین عروسے ابد امروز و فرداہین عروسے</p>

نشانی رحمت و توفیق دولت
 نمش کردم که در گفتن سخن
 مگر تو یوسفان را در لستان
 روانه کنی که چون باز سپینند
 چنین مگر که مردم زنده سازد
 خداوندت شمس الدین تبریز
 هزاران جان نثار جان او باد
 زرد تو را با صاحب جوشید
 مرا هر خطه منزل آسمانی
 تو گوئی که طمع کردست درین
 دران عقل خست طمع کردم
 زیک قطره چه خوا بود بجز
 بحق تو چشم و لب بر ما
 که مقصودم کس شاد سینه بود
 ز جان و نسلان تا فارغ آیم
 بجان ممد شمس الدین تبریز
 مرا نازده ام شاه هم تو باشی
 زگر است چه اندیش کنم چون
 ز قهر چاه بر جامه سانی
 مرا هر خطه قربانست جانے
 دو چشم تو بیان حال من بس
 از آن شکرستان دیدم نشانها
 جهان جویایست جای آن
 مرا از جگر نبشت خارے
 بیکه اقبال ز رفتی یافت جانم

هم اسخا و هم اینجا این عروسی | اگر دوری و کونام و کوفال
 مخرج مسدس مقصور

مگر تو رشک ماه آسمانی
 بطبع تو گرفت شب روانی
 گریست بنیم ایام زلف زلف
 که اور نیست در آفاق ثانی
 که تا کرد ز جانها جاودانی
 زور و خمر لای خسر وانی

مخرج مسدس مقصور

جهان زین خیال اندر ما
 که جان دادی بر اے خاکدانی
 زیک چه چه درد گنج و کانی
 که روشن تر ازین نبود نشان
 نه طمع آنکه بکشت ایم دکانی
 طمع آن نه که گویند مفلانی

مخرج مسدس مقصور

سیان بیج ول ما هم تو باشی
 دلایل و سنبل و لولهم تو باشی
 چون سلطان و شهنشا هم تو باشی
 سخن هر چند گویم زیر و بالا

مخرج مسدس مقصور

که روشن تر ازین نبود بیانی
 ندیدم از تو شیرین تر نشانی
 مثل بشنو که جان به از جانے
 ز بر آسمان اسی ماه لیکن

مخرج مسدس مقصور

و که چه شدتم در عشق زاری
 کنارے نیست این اقبال مارا

چو ماه سپنج خضر این عروسی
 که لب ششت جان با این عروسی
 غریب این جهان و آن جهانے
 چو ذالعرش کندی پاسبانی
 از آن خون رست صورت های جانے
 نیاوردست چون او ارمغانے
 ازین الفاظ ناقص شد معانی
 مرا کشت است آب زندگانی
 ترا هر دم خیالے و گمانے
 که چون دوزخ تو دستت خبانے
 چه بر بند وز ویرانی جانے
 زیک مشتے گیا ہے گلستانی
 که شرح آن نگنجد در دبانے
 نه آنکه در ربا یم از تو نمانے
 بیاید این چنین دم را عیانے
 که شد جانم جهان را نکته دانی
 چه غم چون شاه آگاهم تو باشی
 ولےستم چو در خوابم تو باشی
 چه گویم زیر و بالا هم تو باشی
 ترا هر خطه در بند کمانے
 که یکسے دید از شکرستانی
 ندیدم همچو تو سپید انمانے
 شود همه جا که تانی آسمانے
 بجد اندر باغ اوست بارے
 چو بگر فتم چنین مده و کنارے

<p>ریشیری نوری نورش کردی عاری زبان را کافش است و نثار اگر خواهی توستی و نثار کز این کار ما را بر گزار</p>	<p>نور او بسوزد پر خود را زبان و اما نذرین پس از بیانش بر آن ساحل که این گلهای گذارند</p>	<p>و گز خورشید و جانها چون آری که گل گل داد مد هم خار خار گذارنده شود چون آب واری</p>	<p>سیان پنجین نور سے نسا یہ ز نالہ و انگافہ قرص خورشید نکار و نقش چون گلک باشد ہمیں کو نام شمس الدین تبریز</p>
<p>ہرج مسدس مقصور</p>			
<p>نیم خالی ز زخم خاری بد و بنگاشت ہر سونی نگاری سجذہ گفت موج مجب کاری کہ پید نیست دریا رنگاری</p>	<p>اگر چه خار را من سے نہ بینم تم را بین کہ صورت گرز سون کہ غسل آرم برون آیم پیاکے نسید انم کہ آن ساحل کجا شد</p>	<p>نہا تم میخند در آب خاری کہ خالی نیست جان از خار خار بدریا و در شدم مرغاب واری بران آبی کہ دار بہم نارسے</p>	<p>منم قسم درون جو یاری نہا تم تاجہ خاست اندرین جوی چو پیر این برون افگندم از سر شال کاسہ جو ہن گشتم</p>
<p>ہرج مسدس مقصور</p>			
<p>شکر باشد ز ہر جنبش چارسے خدر کن تاسہ مستی نزاری کہ او خمریت مسکین تو خارے کران یا بند مردان خوش گواری رماند مژا از خاک رسے دلکن لایرا ح مستناری ووم واسلم یا خیر المدارے ہزاران گلشن سواد و مہرے بہر سنزل شراب نوچشیدے نداستی جو کہ می کبیدی درون جان اولدت مزیدے کہ آن را حسید جان او شنیکے جاوی جان و دل عشق خریدی</p>	<p>دران جا ہنما کہ شکر وید از حق خدایت چون سہرستی ندادا ز تو خندہ نمی بہان کند او گواریش جو از ان رخسار چون ماہ بہ بخشہ تر آسم خلعت سبز تقصیل ایات اقی و آفر و شینا بنجید من صبور ترا بر روی دل زبان بو عشقش دران رہ کہ دو دیدی ہر زمانے دران منزل کہ زان شربت نبودے ولیکن از درون آن طپیدن از ان لذت سراپیدی سرودے</p>	<p>کہ توانی رضا دادن بخوارے بہ تلخی بینی اورا نہ ترارے ہی نوشد شراب اختیارے چہ شیرین کرد بر دو گوگاری چنان کا نذر زمین لطف بہارے برون روزندہ از دل چون ار فان ایمن حمائے انگارے تو بوبے جگر دین رسیدے روانہا پا بہنہ مید دیدی بسے قوت کہ تا او خوش پردی جو مرغ نیم بسمل سے طپیدے دران اگر نباشد چون تنیدی</p>	<p>مگفتم دوستش کی زمین بخارے اگر جنب سر کہ در کشداو از ان سر چون سر جان را سزا چو داد آن خواہد راسر کہ فروٹی در آید در تن تو نور آن ماہ نصور با ہمہ زین بوسے بردہ و صبحنا بسر ستباب نسیم عشق شمس الدین و نریے بسوداے جمال گلشن تو گر زنی بال و پرش در چشیدن کہ ہمہ او محرم بود بودے چنانکہ از خلوت لذت پذیرد چو لبش نیدی شدی او وی تبریز نہ آتش سے مارا تر جابنے</p>
<p>ہرج مسدس مقصور</p>			
<p>نشستہ دو بد و جانی و جانے بہر سو عیان اندر عیانے گوشہ بام شان چون پاسے</p>	<p>برہنہ شد ز صد پر وہ دل عشق بہر لحظہ وصال اندر وصالے بہ بین تو چہ سلطان معانے</p>	<p>نہ اسرار دل مارا ز بانے نباشد ذراتش یکدم المانے بر آگیز روز میں و آسمانے</p>	<p>میان مسد و گر جبہ میل آید زغیر تاملالہ ہر دو شاہ</p>

سدرشته وصل نیران کو کھور
 نشانی اے مردان سجدہ آرد
 گوشت خرقہ اذ شمس تبریز
 نثار و مجلس مابے تو نور سے
 خلأق بچو کشت و تو بسا سے
 چو دریا سے قناب تو بچو شد
 خمش بگذار این شیشہ گری را
 نگھارا تو در اندیشہ دراز سے
 قضا آمد بدیدم ماہ روئے
 ز خون بوسے محک آید چو ریز و
 کسیت الیوم من غشی مسلای
 فوجک سیدی شمس بدری
 عقد نوح الہوی سناج کبد
 تشبثا یا ذی الکریم
 وانی الاستقامتہ و الہوائے
 روزار درو نہار بارے آئی
 عشاق ہمہ شدند ملولانے
 از خسلق جهان کنار می گیر
 دیدیم ترا ز دست و پا فرستیم
 اے کب مہی پخت می چوستے
 دیدی کہ چو کرد پار ما دیسے
 در صورت مات بر جہنم بند
 بستان باغے اگر دادی
 از نسہ عونی جو احملی دانت
 صبا و صبان نفاذ کسہ دان

وران کان تاب نار بیک زمانے
 اگر زمان بے نشان گویم نشانے

اگر عقل کل جسم بہ بندہ
 ازان نوری کہ حرف آنجا گنبد

خرج مسدس مقصور

کہ مجلس بے تو باشد بچو کرے
 تو یا بد محتایق شان طہورے
 بر آید موج طوفان از نورے

بیای تا بدان سو ما بخوا سے
 بجلی کن کہ تاسہ مست گردند
 جو گردون قبول ٹو

خرج مسدس مقصود

بیاوردی کہ بیااران نسازی
 گر تم من سبز لکش بباری
 شہید شرمسارم پیش نازے

بن بنگر کہ بودم پیش این شن
 گناہ این بود انامم بشفے
 خصیت ملا شمس الدین تبریز

خرج مسدس مقصود

شری سنگ با قوت الکریمے
 فصاحت فی مناہج شبانے
 بآیدی تائیات ایانے

تراک سكرات الارواح طرا
 و اوانے ما لقیامے ہواہ
 فَا اَبْنٰی التَّشْبِثَ لِحُكَّارے

بجز خرج مسدس خرب تقطیعہ مہول مفاعیلین

ہر بار چو جان بکارے آئی
 چون شکر وقتہ وارے آئی
 آن را کہ تو در کتارے آئی
 کہ عالم پایا رہے آئی

از بہ حیات زن کردن آئی
 سے در وہ درختیار باستان
 خاموش بضریت تو اولیت
 اے مرغ زطاق عرش می پری

خرج مسدس خرب

تصویبہ یار با وفا دیدی
 مستحوب گرے چو او کرد دیدی
 برخوردار وفا اگر جفا دیدی
 آن نور عصا تو اثر دیا دیدی
 آن را تو ز ساوگی عطا دیدی

زین نوع کما ت کردلہارا
 اے بستہ بند عشق جو بہت
 از بستہ تانش سزاست این
 افروز چو موسیت دوا کرد
 چمن مرغ سلیم سو سے اور رفتی

اگر دو بام شان زانو بستے
 ترا این حرف گشتہ ارغاسے
 بیا رہ بند اگر داری نیاسے
 نفسیت این کرامت نیت و ذری
 کندا جسہ لکے عالم ست و شورے
 شود جملہ مصیبتہا سر و دے
 مبادا کہ ز نذر بر شیشہ کورے
 ز عالم فارغ اندر بے نیازی
 جو صدر روز قیامت در روزی
 کہ چون عشوق این عاشق بنازے
 ظلا اذری عشائی من خدا سے
 و فی لقیاک طاقہ کل با سے
 حیوۃ فی حیوۃ سنے تمانے
 و ما انفقوا یات السمانے
 لقب بعد شرب السكرانے
 در عالم چون ببارے آئی
 کہ مجلس نخست بارے آئی
 کہ حضرت کرد کارے آئی
 و اے شیر ز مرغزار علی
 و اے بیج جو بیجہ ارمی کئے
 آن چشمہ زندگی کب دیدے
 گر عشق حشر ارد لکشا دیدی
 زان جسہ گمر تو کمر با دیدی
 صد برگ فشان ازان عطا دیدی
 دام و دخل و فن و دغا دیدی

کلیات حسن تمیز

<p>زالت عطار مشتری دیدی چشمیت بکشاد تو تیاویدی چولانگه سر صبه هواویدی از کینت و چگونگی جسد اویدی کزوسته تو اجابت دعاویدی مندیش ازان جمال و زیبائی یا طوطی روح از شکر خانی بگرفته عقول باو پیاسائے چون خوکردی که ترا میخائی با خصی اگر چه کار فرمائی باشند دلان نامے تقائے چون دود سیاه را تو بر دوائے جان عارف برگرفت کیتائے از دور میت خویش نبمائے رفی و دو گویم ارفسرمائی صفا شکن جز اصفرائی کاندر پے کار قال مے آئی وے شاه زمانه چند خسی</p>	<p>در طالع خوب مشتری دیدی تا آخر کار آن ولی نمت چون دعوت اشبر او پری اوت پروازهاے کس بریائے را تا اول نشود و سوادائے چون نیت وے از و شکیبائی زان زلف مشوش چلیپائے کز جابر و صفات بیبائے مے ناز بدین که عالم آرائے و ستورنه تالبه بیالائے سلطان چه کند شیخ مولائے کزوسته آموخت با ده صعبائی بے عقبه لاشد هست الاائے خاک بن من نمود مینائے من دانم و یار من پنهنائی دین هند و شب بانئی لالائی</p>	<p>تا لطف و عنایت خدا دیدی این بستگی و کشاد اویدی عشرت که خاص او یادی بر تافت پریدن هماویدی تا اول نشود و سوادائے چون نیت وے از و شکیبائی زان زلف مشوش چلیپائے کز جابر و صفات بیبائے مے ناز بدین که عالم آرائے و ستورنه تالبه بیالائے سلطان چه کند شیخ مولائے کزوسته آموخت با ده صعبائی بے عقبه لاشد هست الاائے خاک بن من نمود مینائے من دانم و یار من پنهنائی دین هند و شب بانئی لالائی</p>	<p>بازت بجز پد لطف بخینا چندان کرت که در عد فناید از چشمه سلسبیل مے خوروی واگه ز هوا بسوے هوا رفتی باقیشش مجیب سره عا کوید مندیش ازان مسیجائی فرصت ز کجا که تا کنی لاحول چون دین نشود مشوش و ایمان دل باد و جهان چراست بیجان اے عقل بر دشمنان مکی میکن اے برب بجز پد پویم ر مشرق چه کند چراغ افروزی زورده تو شراب جانفرائی را از دست تو بر کردید این دست چون گویم نیافت بر خاکم دنه بلم سیز در بسته تا روز رهد ز حصه روزے اے یار بچا چند خسی</p>
<p>نهرج مسدس اذرب</p>			
<p>وے شاه زمانه چند خسی بزرگ نشانه چند خسی بروے مستانه چند خسی بنشین بمیان چند خسی در دام چو دانه چند خسی رفیق و گویشه نشستی وزگر یه من بقتیستی یارب تو که از کدام دستی</p>	<p>لا حول کن و ره سلامت کسیر لمه ز کجا شکیب از دریا انگر شده دل در آتش رویش اے تن بود تره زار این عالم بگرفته معطی درین مکتب اینها همه رفت سا قیا خیزین معقول شود چو چهره گردون یکتا عیشی هست و عشرت کزوی اے شاد و مے که آن صراحی را دریای صفات عشق میجوشت زین بگذشتم بیار احر را در حال مکررت فرو بستت</p>	<p>تا اول نشود و سوادائے چون نیت وے از و شکیبائی زان زلف مشوش چلیپائے کز جابر و صفات بیبائے مے ناز بدین که عالم آرائے و ستورنه تالبه بیالائے سلطان چه کند شیخ مولائے کزوسته آموخت با ده صعبائی بے عقبه لاشد هست الاائے خاک بن من نمود مینائے من دانم و یار من پنهنائی دین هند و شب بانئی لالائی</p>	<p>اے یار بچا چند خسی بروزن تست بند از که افسانه ماشنو که در عشق گر خیم بسته است پیش آر بشتاب جا که این شکر اے آنکه تو خواب ما بستی در روز نم آمدے چو مانے اے چشم چه سراغ جمله دلسا</p>
<p>نهرج مسدس اذرب</p>			
<p>اے کرده بز که مان ابرو ما همچون سر بیخ نهاده در ده قبح شکر اچچن شمع بس کن بگو حدیث عشقتش</p>	<p>اے کرده بز که مان ابرو ما همچون سر بیخ نهاده در ده قبح شکر اچچن شمع بس کن بگو حدیث عشقتش</p>	<p>اے رولن خانه چند خسی کشتیم فسانه چند خسی باقی شبانه چند خسی آمد بکرانه چند خسی</p>	<p>اے رولن خانه چند خسی کشتیم فسانه چند خسی باقی شبانه چند خسی آمد بکرانه چند خسی</p>
<p>نهرج مسدس اذرب</p>			
<p>بزرگ که با ختم بر وے اے دست دراز کرده بر من</p>	<p>بزرگ که با ختم بر وے اے دست دراز کرده بر من</p>	<p>چون دل تو بسگریدستی آخرت بگردے بختی</p>	<p>چون دل تو بسگریدستی آخرت بگردے بختی</p>

فریاد از چشمات فریاد
 اینست منراست بت پرستان
 اے دل چو پیام اوستادی
 با پر یکے بلندے پر
 دولت ہمہ سوی نیستی بود
 ای یوسف عشق رونمودی
 چون گلشن نیستی نمودی
 آن خانه چگونہ خایمان
 در عشق وصال هست جبران
 بسیار رہ است تا بجائے
 خردام تو نیست کفر و ایمان
 چون ساقی عاشقان تو باشی
 مارا چون خیال تور بود است
 این جسم من است و شرح نیست
 امی چشم و چرخ شہ یاری
 شمعے کہ در آسمان گنج
 وقت است کہ در وجود خاکے
 یا لاله ستان عاشقان را
 انگور وجود بادہ گردو
 ای غسل لب ترا بہانے
 سیارہ ہی روندے ما
 رنجور اندر چو ایوب
 آنجا گفتن ز روی چشم است
 اندرون ز حنرا بیت گفتن
 خاموش شو و گویا او ان

خاصہ نما بوقت مستی
 می سوزد لاکہ بت پرستی
 از بندہ سزار دام رستی
 چون محرم گلشن رستی
 میجوید ابلہش ز رستی
 دست دوزخ است خستی
 چون صبر کنیم ما بستی
 کز جبر ستون او شکستی
 در راه بندگی ست و پستی
 کما ندر سودا کش طبع بستی
 یارب کہ چه بس دراز بینی
 پس باقی عمر ماوستی
 پس واجب گشت بت پرستی
 تو خود هستی چنانکہ هستی

من دوش ترا بجا ب دیدم
 اے زندہ کندہ ہر دے را
 رستی ز نماز سر و عالم
 رو بر سر خم آسمان صاف
 لیسرم کہ جمال دوست وی
 خاموشی ز جبر بے نصیبی
 چون باشد در نماز جبران
 پنداشت کما می و مانع سر
 از یکجہت از چه حق پرستی
 مارا ہمہ بند دام کردی
 گر خواب و قزاقیت نم نیست
 اے صورت جان و جان عشق
 عقل دومی و نفس اول
 مخدوم جہان است شمس تبریز

کوزنگ نظر شکستی
 آخر جفا تو کم شکستی
 تا حشر ز دام دوست مستی
 تا در بدی بے بستی
 از چشم ویش ندیدہ ہستی
 تا بستہ نقشہا شکستی
 آن روح کہ یافت وصل بستی
 کز رنج خساریا رستی
 از وہ جہتہ آسب و گل پرستی
 ما بند شدیم تو بستی
 دولت بر است چون ہستی
 بازار بتان ہر شکستی
 اے آمدہ بھر ما بستی
 دل را بسیار خود پرستی
 و اندہ بخدا کہ آن تو دارے

ہر ج مسدس اخر بمقبوض مکفوف

از گوشہ سببہ بر آری
 آن تخم کہ گفتہ بجاری
 از گلبن حق بندہ آری
 چون پاسے برون ہی فشاری

خورشید پیش نور آن شمع
 آخر چہ شود گلاب حیوان
 بر پشت فلک نہ پارا
 مخدومی شمس حق تبریز

یک ذرہ شو ذرہ مساری
 بر چہرہ زعفران بیاری
 چون تو سر نشان دمی نخاری
 لطفے کہ سزار نو بہاری
 و آنجا کہ تویی بجز عطائے
 بینا شدہ چشم توتیائے
 بینندہ بر یقینا غیبائے
 شرح نور سد مہتہائے
 صد دور دور ویکے صفائے
 اکنون برومی دگر غصہائے

ہر ج مسدس اخر بمقبوض مکفوف

صد مشک روانہ و سفائے
 دریافت صحت و دوائے
 آنجا ہمہ ہستی است وجائے
 بیتے کہ بود در و شفائے
 در دل تو بگو دوا دوائے

بے چشمانت ما چو بیقوب
 رہ پویا نہند ہچو ما ہے
 از رشک من وہاں بہندم
 جبران و فریق جانفشا
 تبریز برود و اسے جان کن

بینا شدہ چشم توتیائے
 بینندہ بر یقینا غیبائے
 شرح نور سد مہتہائے
 صد دور دور ویکے صفائے
 اکنون برومی دگر غصہائے

در صورت

ای جان ہسان چہ میگیزی	ہرج مسدس اخب مقبوض مکنون		ز سے فرشتان چہ میگیزی
مارا بچہ کار سیرستی	پہنان پہنان چہ میگیزی	چون تیر روی و باز آئے	این دم زکمان چہ میگیزی
ماری تو ہزار گنج دادے	زین نیم زیان چہ میگیزی	اے کہ شکرست کران ندادے	بنشین مہیان چہ میگیزی
چون مسدم ہر شکر دہانت	از نیش دہان چہ میگیزی	ایمن زلمان تست عالم	اے امن و امان چہ میگیزی
عالم ہر گرگ مرد خوارست	ای دل زرشبان چہ میگیزی	خاشک کہ زیان ہمہ زیانست	توسوے زیان چہ میگیزی
اے دلبر بیدلان صوفی	ہرج مسدس اخب مقبوض مکنون		ماشاکہ ز حال بے وقوفی
از جہر دو تا چو لام گشتم	دلنگ ز غم چو کات کوئی	آن دم کہ بطوفت خود بطوفت	فاکہ کہ خباہت ہم بطوفت
مارا بنماے مسرد و الفت	چون معدن ہرے والونی	مکشوفت ز کشفت تست اسرار	زیراکہ کشوفت ہر کشوفت
آنی کہ بری کسوفت از ماہ	آن ماہ نہ کہ در خسوفت	آنی کہ بری خسوفت از ماہ	وان شمس نہ کہ در کسوفت
و را مادیم اے مندس	توسبا کن خباہت الونی	اے اجادی الوت را با ش	کایجا تو مسند زل بخوفت
شمس الحق دین ز روی معنی	ہرج مسدس اخب مقبوض مکنون		ہم صورت حرفت و حرورف
ای دیدہ زبون ز بون نگشتی	وی دل ز فراق خون نگشتی	وی عقل مگر تو سنگ جلے	چون مایہ صد جنون نگشتی
این یک نہرت عسرا از زرد	کہ عشق بحر فسون نگشتی	لیک از تو شکایت ستال	کز نا لہ چو ارغنون نگشتی
زاندیشہ دوست بو نبروی	زاندیشہ خود فزون نگشتی	زان گرم گشتہ چو خورشید	کز خاندان برون نگشتی
چون گردش آفتابیدی	مانندہ ذرہ چون نگشتی	زان درس جہاد علم آموخت	تو مردم تسلیمون نگشتی
گر آب حیات خضر دیدی	چون ساقی آبگون نگشتی	مرغ زیر کپاے آونخت	شکر است کہ ذوفنون نگشتی
شمس تبریز جان جانے	ہرج مسدس اخب مقبوض مکنون		زا اول بدہ کنون نگشتی
از قصہ حال مانسپری	وز کشتن عاشقان شتری	ای گوہر عشق از چہ بگری	وای آتش عشق از چہ جنبی
آنجا کہ توئے کہ راویاید	زان جانب عرش و جنح و کرسی	ای دل تو دے نہ دیک آہن	از آتش عشق چہ نفسی
جان و دل و نفس ہر سوزید	ہرج مسدس اخب مقبوض مکنون		تا کے گویم خلقت نفسی
ای بے تو حسرت ام زندگانی	خوبے تو کہ ام زندگانے	بے روے خوش تو زندہ بودن	مرگ ست بس نام زندگانی
ترباک توئی وز حسرت دنیا	دانہ تو و دام زندگانے	گوہر تو و این جہان حقہ	باوہ تو و جام زندگانے
بے روے تو گلستان شورہ	بے جوش تو خام زندگانی	بے خوبی حسن با تو است	مگر فت تو خام زندگانے
با جسد مراد کام بے تو	نایافتہ کام زندگانے	تا داد سلامتی ندادے	کے کرد سلام زندگانی
خاشک کہ دم کن تو شاہی	ہرج مسدس اخب مقبوض مکنون		پیش تو غلام زندگانی

الطاف قدح البقاندی
 للعشق طعنت یا مقیم
 لایدرک عادل بعقل
 بل اند سعاد ذات یوم
 اسے وصل تو آب زندگانی
 ازوین برون مشوک نورے
 من خود چه کسم کہ وصل جنیم
 کا بجا ہر پاک بازشند
 مانند سپہ پوش سینہ
 انکہ کہ چو ما شوی بہ سینے
 اسے ازین گلخان غنیت
 اسے آنکہ تو باغ و بوستان را
 اسے داوہ زبان انبیا را
 اسے داوہ تو قطرہ خون دل را
 اسے داوہ عشق را قدرت
 شمس الحق وین پاک سنی
 اور خوب شکر ستانے
 در نیم شبی رسید شمعے
 دل از سبکی زجاے جلاست
 ناگاہ بہ پیدار سر بام
 بر تخت نشسته بادشاہے
 میگشت بسینہ باخیالش
 شاہینست خدیو شمس تیریز
 اسے ساتی باوہ معانے
 در بزم سرے شاہ جانان

من حسرة دنک القوی
 والظاعن طالب المقیم
 فوارہ عشقی القندی
 سکران بذک الحری

صح اسے و داوستے
 قد قبل لمن یراک یوماً
 قد امک روضۃ المعانی
 تبریزی شمس الدین مولے

ہرج مسدس اخر بمقبوض مکتوف

وز سینہ بدامشو کہ جانی
 از لطف تو عسم ہی کسانے
 ترسم کہ تو کم ز نے مانے
 گر عاشق تیر آن کمانے
 وانکہ بجز اندت بخوانے
 گشته رخ سنج زعفرانے
 از جو خزان ہی رہانے
 با ستر قدیم مسم زبانی
 اندیشہ و فکر خردہ دانے
 مردی و نری و پہلو انے

آن دم کہ نہان شوی زہ چشم
 اسے دل در سوخہ ابات
 و زانکہ روی مرو تو با خویش
 پر سید کیے کہ عاشقی پیست
 مروانہ در آچو شیر مردے
 اسے از نفس بہار حسنت
 اسے داوہ تو گوشت پارہ را
 اسے داوہ روان اولیا را
 اسے آنکہ تو ہر شبے ز خلقان
 این بود نصیحت منمانے

ہرج مسدس اخر بمقبوض مکتوف

کر مصر رسید کاروانے
 در حالت مردہ رفت جانے
 بہنا در محفل نزد بانے
 بیرون ز جہان ما جانے
 پوشیدہ لباس پاسبانے
 میگرد مشاہد دل بیانے

صد اشتر جسد شکر و قند
 گفتم کہ گو سخن کشادہ
 بر بام دوید از سر عشق
 در یائے محیط در سبوانے
 بنے چو بہشت بے نہایت
 مگر ز چشم اسے خیالش

ہرج مسدس اخر بمقبوض مکتوف

در وہ تو شراب ارغوانے
 نظارہ شاہ ان جمانے

زان باوہ تیر تلخ یا سخ
 جاننا بینی چو روز روشن

من عسرہ منک استقی
 بشراک بناتہ التی
 ایاک سعاد ان تفتی
 ذوالہجۃ والید الکریمی
 تدبیر خلاص ما تو دانے
 مے نالہ جان من نہانے
 ہر چند قلم در جہانے
 در پوشش نشان بے نشانی
 گفتم کہ پیر سن زین معانے
 دل را چو زمان چہ می طپانے
 در ہم نفسم دم خزانے
 در گفت و شنود ترجمانے
 در مرگ حیات جاودانے
 این پنج حواس می ستانی
 جان باز چو طالب معانے
 مسم نور عیان مسم بیانے
 یارب چہ لطیف از معانے
 گفت کہ رسید آن فلانے
 مے جست از ان خوب نشانے
 در صورت خاک آسمانے
 در سینہ مرد باغبانے
 تا تازہ شود ولم زمانے
 از لطف شدہ ظماہ بانے
 بفرانے علاوت جوانے
 از لذت عشرت مشایبانے

<p>بینی که جهان بجزیرت آید و ان زهره نوا کے خوش بر آورد رخ بر رخ ما نسا ده آن ماه آے وصل تو وصل شادمانی</p>	<p>در حلقه خلق آن جهانے کو مطربہ الیت آسمانے و آن باقی را تو خود بدانے</p>	<p>مہراز فلک فرو فرستند اینما ہم اندر ما بختوت آن شاه که است شمس تبریز</p>	<p>در مجلس شلن بار و نمانے با دل لب بر خوب پر معانے آن خسرو ملک بے نشانے</p>
<p>ہرج مسدس اخب مقبوض مکفوف</p>			
<p>یک لحظہ سب زبندہ کہ نیت یک یوسف بکیست و صد گرگ این مرد و نشان بر اسے عام بے خواب تو واقعہ نمانے</p>	<p>بے آب سفینہ راروانے اتا بر پد چو تو شبانے بیش چہ نشان بے نشان بی آب سفینہ ما برانے</p>	<p>من مصحف با طلم و لیکن حہ بار پیر سیم کہ چو نے ناگفتہ حدیث بشنوے تو خاموشش ثنا و لایہ کم گو</p>	<p>کان صورت با ست این معانی تقصیح شوم چو تو بخوانے باشکم در و سے زعفرانی نوشته تباہ را بخوانے</p>
<p>ہرج مسدس اخب مقبوض مکفوف</p>			
<p>خواہم کہ دو عشر اسے خوش آواز سینش گوید کہ فاستجبوا از زنگس دست این گل سرخ ان شمع چو شد طرب فزانی</p>	<p>از مصحف حسن او بخوانے نوشش گوید کہ لن ترانے کان اعلیٰ سنخ می درانے</p>	<p>از ہر حسد فیش مستمع را اسے طرہ او چہ پاپے بندی ماندم ز تمام کردن این</p>	<p>بکشاید چشمہ معانے و اسے غمغزہ او چہ بے المانے باقیش تو گوی این معانی پر و اند دلا بر قص آئے</p>
<p>ہرج مسدس اخب مقبوض مکفوف</p>			
<p>چون جان برسدن تن بجنبند کین با و ہار می رسانند ہم آتش دو گشتہ چیان کہ کوتہ و گدرا ز گشتم بر باد سوار حسیو کا حسیم اندر خلوت ہوسے ہوئی اسے داو خدیو شمس تبریز</p>	<p>جان آمد از کند بر آئے رقصانی شاخ را صلائی از آتش روے جان فزائی با سایہ صورت ہمانے اندر جولان ز کھر بانے در جمعیت بہاے ہانے</p>	<p>چون بانگ سماع در گرفتاد در وزہ کجا قرار ماند مانی صنما چو روح بے جسم ہم برب دوست مست گشتم چہن لپشہ ز خون خویش مستم در صورت بندہ کینم</p>	<p>اسے کوہ گران کم از صدائی خوششید بر قص در سامانے جوشش تنگری یکے بلانے تالان شدہ ہچومت نانے وزو یک جگر دلا اہانے در سر صفت یکے خدائی بے کبر و لیک کبر یانے</p>
<p>ہرج مسدس اخب مقبوض مکفوف</p>			
<p>آخر گل و خسار را بیدی از عالم خاک برگد شتی بے کار شدی ز کار عالم آن را کہ بطن سرخاری از یک نظر ت قیامتی بہت</p>	<p>روز و شب تارا بیدی وان گرد و غبار را بیدی چو حاصل کار را بیدی یارب تو دوران نظر چہ داری</p>	<p>بے نقش و نگار در شکتی یخند چو گل درین گلستان چون بادہ ساقی اندر آمینز از عقل و معاملہ بر آئے وزو لیت از آتش میفشارے</p>	<p>تافتش و نگار را بیدی کان جان ہزار را بیدی چون رنج خسار را بیدی از عقل و معاملہ بر آئے وزو لیت از آتش میفشارے</p>
<p>ہرج مسدس اخب مقبوض مکفوف</p>			
<p>از یک نظر ت قیامتی بہت</p>	<p>یارب تو دوران نظر چہ داری</p>	<p>از عقل تو دل دری بزدید</p>	<p>از عقل و معاملہ بر آئے</p>

بشما نعیم تو دزد و خود را
یا من نمش السبید فضلاً
فجرت من النوی عیوناً
یا من غضب القلوب جہراً
مدر روز تو وظیفہ دارد
زان پیش کہ میدہ مرادوست
آید از باغ لطف و سبزی
اسے بادبهار عشق و سودا
غاموش کہ غیر حرف و آواز
ای قلب درست را روانے
لو پایے نگے رہو تو کو بد
بر تو گے چو دل بہ بند
غاموش کہ محال و صعبی
ان محرم سپر لایزالے
اسے نفس ازین میانہ خبرین
اسے روح ہواے نفس گداز
پر واز کن از حقیض ہستی
بر چہرہ جانفزا می جانان
بگذر ز خیال و خواب تا کہ
اسے خضر بظلمت از چہ پونے
اسے دادہ مرا بلند حالے
در ظلمت تن ز تو وسیلے
چون از تو بقتا نب رو پونے
باتو بستہ گنفتہ من
اقبال نہادہ است بر دست

خس نیست چویم تو تنگاری
من کل مواقع العشارے
فے مزج قلوب اجارے
حم اگر من فے السارینی
اسے باز ہزارگون شکارے
آن لطف نمود و پرو بارے
آید ز بہار ہم ہارے
بر خستہ دلان چہ سازگارے

بشار کہ رخت مومنان را
یا فضل ما و ماقتنا
تخت شریک پسا غصون
دے رفت و پریرفت وارون
بر کبیر کلاہ از سر باز
تا مست شدم ز بادہ ما مذم
صد باغ و بہار پیش رویش
اسکت و افق جناح عشق

پہنان کردہ است از غباری
بند الخولان و التوارے
فے الروح لذیذہ الساری
جان منتظر است تا چہ آرے
تا پرنیزند درین محارے
اندر بر لطف و حق گزارے
انگندہ سدرای ز شرمساری
حسان الخولان فی المطاری

ہرج مسدس از ب مقبوض مکتوف

پیش تو کہ رفت کیمیائے
بر شیر و فاشش بر فریائے
یا بد ز دست پر ہائے

در رہ خسر بذر اسپ رہوار
در عشق تو پر شک شکا نند
فضل تو عے ہیں گنفت

از فضل تو کردہ پیش مانے
وار نہا سید پر کشائے
تا کہ شاید رہ گدائے
آسان شو و از کف حدائے

ہرج مسدس از ب مقبوض مکتوف

چون تافت ز مشرق معالے
تو دولت روح را و بالے
بے نفس لطیف و بیہمالے
بر اوج فضاے لایزالے
افتادہ بودہ خط و خالے
و امان ب عالم مشالے
خود ظلمت و چشمہ زلالے

ہر جزوہ فروغ یافت از
تا چند زبون نفس باشے
اسے شیخ بیابگونے ستان
از خواب و خیال چند پرستے
او محرم سنیر عالم آراے
خود را بشناس و حال اباش
سے بین بد و چشم شمس دیم

یکذره از و نماز خالے
تا چند حقیر و پایالے
ہمیشہ ز شستہ در چہ حالے
و امان ب عالم مشالے
تو ذرہ پر تو خط لالے
تا غارت حق شوی تو حالے
در شمس نہ بینش جلالے
وز تو کیم شدہ کمالے
مانندہ کندہ پیر زالے
بزرگ سر و جہان شدہ زلالے
نزدیک تو باطل و محالے
مسکینی را تو در جوا خالے

ہرج مسدس از ب مقبوض مکتوف

بر جہل شان ترا دلالے
چون گویم نیستت زوالے
اگر یا فتمیت گوشش حالے
اسے بے روزی کم از سوا لے

پیش مرویت رستم زان
یک قطرہ زلف او چکدے
چون حال نباشدت حدیثم
اسے جہت لاکو تا در آدے

مانندہ کندہ پیر زالے
بزرگ سر و جہان شدہ زلالے
نزدیک تو باطل و محالے
مسکینی را تو در جوا خالے

<p>در منزل وال العت چسبانی در منزل خود لعلت گشتی</p>	<p>در منزل وال باش واسلے ایمن باشی زانت اسلے</p>	<p>چون وال شدی درین مقامت در منزل وال العت نذارو</p>	<p>گشتی تو الف ز ذوالجلاسلے لے فائدہ و لے مناسلے</p>
<p>ہزج مسدس اخرب مقبوض مکفوف</p>			
<p>باغ است و بہار سوزائے امروز سریت خامس عظیم لے مطرب خوش نوبے خوشی تا خوشش خواہم و خوش بجنہم بکلمے نقاب و در فریبند چون نیست شوی تمام دے وز دے بگذار و خوش ہے رو اے روز بدین خوشی چه روزے حس خود بینی جمال خود را خورشید کند سجود بر شام اے روزی روز باو شبہا پیدا نشوی بقال زیرا آن موسم و خیال تشہہ است باقی منزل و اسے بر دست تشنیدہ بدم کہ جان جانے الحمد شد م ز حسن گفتن اے قوت قلوب چو منے اے مشاہد و وزیر اسعدت جانے چو تو باشد این جان را با دل گفتم چہ را چینی دل گفت چہ را تو سے نیائی اے گشتہ چو باد از لطافت حس جان خسیس کان نذارو</p>	<p>برداشتہ جام لایزالے باید کہ عظیم خوشی تالے در سایہ لطف لایزالے مایم و تونی و خانہ خالے آن ساعت بہت برکمالے ایمن ز شکبہاے دالے اے روز بہ از ہزار سالے وے چشم کہ گوشل دیگالے میخواہد از حسنت ہلالے اے لطف جنون و شہالے تو پیدا تر ز قنیل و قالے اے دادہ تو آب راز لالے</p>	<p>خوردی نہ ز راہ خلق و اشکم اے ساقی تیز کام خوشحال شمس تبریزی داسلے اے دل خواہم کہ این قبح را تا بندہ شوی از ان سقیہم گوئے نہا کہ ایمنے کو اے روز جمال تو کہ بسند اے روز نہ روز آفت تابے اے روز میان روز پنہان خاستش کنم از کمال گفتن از قال شو و خیال پیدا اے حسد و در آب جان خشک</p>	<p>مانے نزدیک زین خواہے خواہے نہ نتیجہ لیبالے پیش آر شہار را تو حالے گشتہ بر حال ماہ سالے بر دین و چشم خود ببالے لے مرگ و فنا و انتقالے رو رو کہ ہنوز در سوا لے اے روز عظیم باجمالے اے روز تو نور ذوالجلالے اے روز مقام لایزالے زیرا تو در اسے حسد کمالے تو فوق تو حس و خیالی بے بہرہ ز عالم معالے محبوب ز تو کہ در ملا لے کفو تو بنو دان نشانے کس وید روان بدین روانے از لذت مکان تو مکالے کردیش تو با زین جانے ہو بلبلان تو بلالے تا چند عشق ہم نشینی جدا تش عشق کے گوئی چون آئندہ حسن را اینے حس چند بصورت از زینی</p>
<p>ہزج مسدس اخرب مقبوض مکفوف</p>			
<p>آنے و منرا ہم چنانے تا یو کہ بران لہم بنوانے وے صورت تو بہ از معانے وے عالم پیر را جوانے باقے بود این جہان فسانے</p>	<p>از خلق نشان تو شنیدم جان دید کہے بدین لطیفے اے گشتہ ز لامکان حقانے آن دل کہ ازین جان جان بود جان چہ ز زبان تست اما</p>	<p>از خلق نشان تو شنیدم جان دید کہے بدین لطیفے اے گشتہ ز لامکان حقانے آن دل کہ ازین جان جان بود جان چہ ز زبان تست اما</p>	<p>کفو تو بنو دان نشانے کس وید روان بدین روانے از لذت مکان تو مکالے کردیش تو با زین جانے ہو بلبلان تو بلالے تا چند عشق ہم نشینی جدا تش عشق کے گوئی چون آئندہ حسن را اینے حس چند بصورت از زینی</p>
<p>ہزج مسدس اخرب مقبوض مکفوف</p>			
<p>تا لذت عشق را بہ بینی بر باد شدہ چو کینینی اے پندارو کہ تو بھینے</p>	<p>گر آب حیات را بہ بینی چون آب تو جان نقشہاے اے آنکہ تو جان آسانے</p>	<p>گر آب حیات را بہ بینی چون آب تو جان نقشہاے اے آنکہ تو جان آسانے</p>	<p>تا چند بصورت از زینی چون آئندہ حسن را اینے حس چند بصورت از زینی</p>

<p>در حسد و راگ خوش گین واندر معنی چه خوش معینی</p>	<p>توسد بر دین یقینی آن دم که چو تیغ پر ز کینے</p>	<p>خس و شکستہ ہر سوسرہ اسے از تو خجس منازرت</p>
<p>نہج مسدس از ب مقبوض کفوف</p>		
<p>در باغ خسرام چون صبلے بسبل طلب بزر گل نوبے سے بین کہ عربہ کس تو کیاے کاموز و کوش او بہا نمانے بر مرغ حکایتے ہمانے بہم زد ان من خطائے رستیم ز دست اژدہائے ز اشکنجہ جان جان نمائے رفت و نمود مان قفائے بے زحمت خوف در جائے بر یاد وصال آشنائے</p>	<p>وز لاله و کہ شنومدائے در کجہر ہواے آشنائی در سنبل و سرو و ارتقاے بر کوسے تو ہجو ماشنائے از جائے کران بہائے اشگوں و بریشمین قبائے تو نیز خوشی کوب پائے وز و غدغہ چسین و غائے از شرم ظہور او خفائے</p>	<p>برچہ کہ بسار زومدائے از شاخ درخت گیر رقصے از باؤزند گیا و موسے وز گریہ ابرخسند برق نرگس گوید بسوسن آخر سوسن گوید خمیش کہ مستم رو کن بشے کہ زو پوشید اسے سرور اسے شکر این را از سوسنہ چسین حریفے ظاہر مشوا ز گن کہ آمد بر خمبیز و نیرن ہسانائے ہین وقت صبح شد فتوحے صہرگون گوشت بزل نسبت جسزدشت عدم قرار کہ نسبت عالم مردار و عام چون سگ ما چون سس و انہیم ثابت تار و ح ز مستی و خرابی بر ناطق منطقے فروریز خامش کہ ترا سلم آمد بازم صنما چہ میفریبی</p>
<p>نہج مسدس از ب مقبوض کفوف</p>		
<p>تا خلق ز نسبت دست و پائے آن را کہ قرار نسبت جائے ہر سوسے ز چیت تراثر جائے جانہا بندید جانفرائے وز خلق بر آراے و پائے کز دور نداند و صفائے ز نہیں و قطیر ہر گدائے نشنا سد دروازہ و دوائے</p>	<p>بکشا سبب خسروائے از حال بہر بیک قسینے بر سفرہ خاک ترہ نیست ساقی زردہ صلا کہ چون تو در غنہ نکلن تو ہوی و ہونے در دے وہ و عقل را چنان کن تا دم نژند و گر بجوید زین بادہ چوست شد فراطون</p>	<p>ہین وقت دعا و صلائے جز بادہ جان گرہ کشائے چون نیست وجود البقائے کہ دید ز دست سگ عطائے در حیرت چون تو کہیمائے نشنا سد ہجو از شنائے از جام صبوحیان عطائے بر خلق از عدم بقائے</p>
<p>نہج مسدس از ب مقبوض کفوف</p>		
<p>بازم بدعا چہ میفریبے مارا بعضا چہ میفریبے با خوف و رجا چہ میفریبے مارا بعضا چہ میفریبے</p>	<p>تا ریکشہ است چشم بے تو آن را کہ مشال امن راوی کفتی بقضائے حق رضادہ</p>	<p>اسے دوست مارا چہ میفریبے مارا بدعا چہ میفریبے مارا بعضا چہ میفریبے</p>

<p>دل سیر نمیشود و بجیون چون چنگ نشاط ناشکستی ای بسته کمر پیش تو جان با این همه مسرور و مهربانی</p>	<p>اورا بقا چینه سیر بهی مارا بست تا چه میفریبه مارا بقتب اچه میفریبه</p>	<p>عمد تو و غم سیر او فانیست مارا بے ماچه سے نوازے خاموشش که غمیر تو سخا هم</p>	<p>بازم بوف سا چه میفریبه مارا با ما چه میفریبه مارا بطل اچه میفریبه</p>
<p>نہج مسدس اخب مقبوض مکفوف</p>			
<p>وین میسده شیشاهے جان را نالان تو صد مسز ارزخو هر چند که غافل انداز جان خورشید چو در کسوف آید ای رونق بزم و جان بازار چون عشق کند شکر فشانی</p>	<p>در هم شکنی بلن ترانے بے تو نزیسندین تو دانی در کعبه غم امانتے لے عیش بودیش اودمانی شیرینی خانہ و دو کالے</p>	<p>در زلزله است وارو نیسا و نیسا چو شب و تو آفتابانی اما چون جان ز جان بخت بند تا هست از و بیاد نارند خاموشش که گفت و گو حجابند</p>	<p>دل میدهدت که خشم رانی در خانه رخت میکشانی خلقان همه صورت و تو جانی آغاز کنند نوحه خوانے ای واسے چو او شو دهمانے در جسم مسلوق مسانے</p>
<p>نہج مسدس اخب مقبوض مکفوف</p>			
<p>بینی که سطر گر ان ندارد گر زانکه کله سے و گرد چون چشم تو وا کنند ناگاه تا چشم بران جان نشیند چون سوسے بر ادوی پونی در سدر زخاوت اصداعیست</p>	<p>خوش می خوری و ہی رسانی شاخه شبه جبه خسر وانی پر شمس عظیم آن جهانی چاره نبود ازین نشانی</p>	<p>می غلط بهر طرفت که غلطی آن را بینی که من بگویم مانندہ طنسل نو بزاده گمیز نور شمس تبریز</p>	<p>بر سبزه سبز بوستانی زیرا که بگویم است ندانے خسیرہ نگری خمیر ومانی تا کشف شود همه معانی باید که نخست رو بشوئے یا ترک کنار دوست گوئی</p>
<p>نہج مسدس اخب مقبوض مکفوف</p>			
<p>در سوسے همه بنفشه بوئے در گوشش تو گرم شد ز مستی اندر طلب تو شمس تبریز خندری بیای سینه داری در کشتی نوح اچھو و سے این چار طبیعت از بسوزو که بست کنند گدگد شاید در چشم تو رنجیت کل پندار از نیست تو خولیش نیست کردی</p>	<p>نقدیدع برادران بخونی کے شرط بود که تو بولے صوفے و ہمساع و ہا و ہونی</p>	<p>یا بوسے بغسل ز خود برانے بے دام گرت شکار باید در ہوشش تو بغیر شد از ہوش</p>	<p>باید که نخست رو بشوئے یا ترک کنار دوست گوئی مے دان کہ چو من محال جوی یک توی زھت از توی جان راست مدام حبت و چوئے</p>
<p>نہج مسدس اخب مقبوض مکفوف</p>			
<p>در آب حیات و سبزه زاری در گلشن روح نوبهاری غم نیست تو جان سپهری اے کارنزار تو بر چه کاری مے پنداری باختیاری این گردن خود تو مینشارے</p>	<p>خند آب حیات رانیاب گر طبل وجود با بدرد صیاد بدایت وجودت اوسر و بلند تو چوسایه این چرخ با اختیار خو نیست زین ترس کہ حبت است بر تو</p>	<p>گر پوسے برد کہ قوچہ وارے از کتم عدم علم داری اجب نرسے جهان ہمیشگی او باد شمال و تو غباری آخر تو کئے مین نزاری اگر غمیر تو است تر بجاری</p>	<p>گر پوسے برد کہ قوچہ وارے از کتم عدم علم داری اجب نرسے جهان ہمیشگی او باد شمال و تو غباری آخر تو کئے مین نزاری اگر غمیر تو است تر بجاری</p>

<p>پر ملکوت شام و کامکاری تو کشتی بکسری کناری جس آب موج بتیسرا بنشین ہر جا کہ گشت تاری چون قند کند نبات باری</p>	<p>بس خوف ورجا تو گواہ اند کشتی ز سد ز بحر بکسری کشتی شکستہ را کہ راغ فامش کہ زبان عقل بہر است</p>	<p>از خویش کے رحمت یاری ایمن چون صفاست کرد کاری خاموش کن از سخن گزارے آن جس کرم بہر دباری</p>	<p>از خویش دل کے ترسد و ز خوف ورجا پھر بر تر آئے کشتی تو اے تو چو شکست کشتی شکستہ ہم روان کرد</p>
نہج مسدس از حرب مقبوض کفوف			
<p>از زرق من و فسون و عوس بنوخت کہ ما خوشیم مینے گنجد و گرسے جو کہ سنے در بستکہ نقش نقش مانی در شمس جہان گریز باری</p>	<p>بخسلق جو کہ دور با سفید بردشت ربا یکے دل من آسجا کہ منم چو من ننگ جسم تا چشم تو این بود چہ بینے</p>	<p>از جمله مفتیان سنے دل نسرہ زنان کہ آری آری آسجا کہ منم کجا ست طنے زیر کہ شبست و چشم اعے</p>	<p>و ز خون دلم رسید فتوسے بادل گفتم چہ نہیں خوش سمعت کین طعنہ ازان سو وجود است تا من باشم زمن نہ بینم</p>
نہج مسدس از حرب مقبوض کفوف			
<p>جائے شہر دست کب باری آسجا کہ بلا کند بلائے در عشق چو سایہ ہمائے الاکہ وجود مرخصائے باید پے ہر خستہ نیلے</p>	<p>زیرا کہ بلاے عا طقی را کین عالم خاک خاک ازو از سوزش آفتاب محنت لایق نبود نہر خسم اورا</p>	<p>نبود ز زمین بود سمائے سر و دست عاشق خدائی اے بر سر گنج مین کجائی تو لایق آن بلا نیائے</p>	<p>و ز عشق ہر آنکہ شد فدائی زخم آیت بندگان خاصت یک جز باکش گنج زہت اے آنگہ تو بوسے آن نداری</p>
نہج مسدس از حرب مقبوض کفوف			
<p>اے صوفی با صفا کجائی بر بند اگر حسین مانی زین راہ جو کہ در چہ رائے اخلاص قدیم و انمائی حسم روز شو شب جہائی</p>	<p>بستند میان براہ حجاج ہنگام رحیل محفل آمد بایم و ہوائے راہ عشقش اے باد صبا از ما بیاران</p>	<p>بکہ از طریق بیوفائے اے رفت براہ ماجرائی تا چہیت ارادت خدائی کو رہت و طبع نہ ہمائے</p>	<p>در راہ وفا و فاقست جوین ترسم ز سی کعبہ و وصل رو دہ راہ بر نہا دیم دور ہ قدم از ہش میدیش</p>
نہج مسدس از حرب مقبوض کفوف			
<p>خرسند شد مذرتو بنائے جانا چو رسد ازان پیلے کش حل ندید و نی حرائے زین خور شہید را غمائے</p>	<p>حقت بر بود غالبت کرد آن اقبال کہ بر سر آیند دروے مے تاقت آن شرک اندر قدح تو آفتابے</p>	<p>تا یا بد از تو اولظائے سولیش نہادہ تو کائے بر کف نہادہ شمع ہائے و دریافت گشت او کائے</p>	<p>در عشق تو بود ہر مقامے اقبال بخدست تو آمد آن سرود وید و پیش آمد ہر ناقص ناقصے کہ بر لبش</p>